

и кога имаше гости, той викаше синоветѣ си да присѣтствуватъ.

— Нека да добиѣтъ господарски нрави, обясняваше той, а не да се дивѣтъ и гушѣтъ прѣдъ хората, като Анко Распопчето.

Анко Распопчето се спрѣпаше отъ срамъ колчимъ срѣщнеше човѣкъ въ панталони отъ черно сукно.

Како бѣше постоянно слиянъ съ търговскитѣ си работи, Марко само на трапезата виждаше народа си вкупъ, и тогава допълняше възпитанието му по доста своеобразенъ начинъ:

— Димитре, не присѣгай прѣдъ баба си на софрата, не бѣди такъвъ фармасонинъ.

— Илия, не дрѣжъ ножа, като касацинъ; не колѣ, ами рѣжи човѣшки хлѣба.

— Гочо, що си се раскопчалъ, като ахиевски читакъ? Па хвърляй феса, кога сѣдашъ на софра. Косата ти е пакъ порасла, като на Тутраканецъ; иди при Ганка да ти ѣж остриже — казанки.

— Василе, сбири си дългитѣ мутовили, да се смѣстѣтъ и други хора. Кога идемъ на полето тамъ се растѣгай.

— Авраме, ти ставашъ отъ суфра безъ да се прѣкрѣстишъ Протестантино!

Но само когато бѣше расположенъ Марко, наставленията му имаха такъвъ тонъ; сърдитъ ли бѣше нѣщо, на трапезата царуваше гробно мълчание.

Дълбоко набоженъ и благочестивъ, Марко полагаше голѣма грижа да вдѣхне на синоветѣ си религиозно чувство. Вечеръ, додѣ исчетѣше павечерката си прѣдъ куноста, голѣмитѣ бѣхж длѣжни да присѣтствуватъ на молитвата. Дойдеше ли недѣля и празникъ, всички трѣбваше да идѣтъ